

BUDSKAB FRA OMRÅDETS LEDELSE

Templets velsignelser i mit liv

Ældste Helmut D. Wondra

Områdehalvfjerds, Østrig

Min kærlighed til templet går tilbage til min barndom, hvor jeg kun kendte det fra billeder og historier. Hver gang mine forældre kom tilbage fra et besøg i templet i Bern i Schweiz, så de altid glædere ud og strålede mere end før – og de havde altid lækker schweizisk chokolade med hjem. På den måde fik jeg en meget positiv tilknytning til Herrens hus allerede i en ung alder.

Som 13-årig fik jeg mulighed for at se og komme ind i et tempel for første

gang. Blot ved at se på templets ydre blev jeg rørt af dets hellighed og renhed. Inde i selve templet følte jeg mig nær himlen. Disse følelser er kun blevet dybere og klarere gennem årene.

Ovenover templets døre står der: »Helliget Herren, Herrens hus«.

Herren Jesus Kristus er i sandhed templets Herre. Disse hellige huse er indviet til ham og vor himmelske Fader. Templer helliges ved Helligåndens tilstedeværelse. Kristus er kilden til den kraft og det lys, der udstråler

fra templet. Alle symboler og pagter og alle templets ordinancer peger hen mod ham og hans store forsoning og hjælper os til at blive mere som han.

Vores hverdag karakteriseres ofte ved larm og uro. At lægge den bag sig fra tid til anden, at komme til Herrens hus og at åbne os selv for et sted med fred og hellighed bringer fred til vores sjæl.

I disse rene omgivelser er det lettere for os at finde svar på vores inderste spørgsmål og bekymringer. I sit første budskab som præsident for Kirken lovede præsident Nelson følgende:

»Templets ordinancer og de pagter, I indgår der, er afgørende for at styrke jeres liv, jeres ægteskab og familie og jeres evne til at modstå modstanderens angreb. Jeres tilbedelse i templet og jeres tjeneste der for jeres forfædre vil velsigne jer med øget personlig åbenbaring og fred og vil styrke jeres forpligtelse om at blive på pagtens sti.«¹

Opfyldelsen af disse storslåede løfter angående templet afhænger af, hvor trofast vi holder tempelpagterne, og hvor meget vi rent faktisk vier os selv til Herren og hans værk.

Vi behøver ikke at være fuldkomne for at gå i templet og modtage de vidunderlige velsignelser, der venter os der. Men vi bør stræbe efter den nødvendige værdighed og bringe et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd

**Ældste
Helmut D. Wondra**

NYHEDER

som offer.² For mig betyder det, at jeg må udvikle et fornbart, blødt hjerte, et hjerte, der indordner sig min Fader i himlen. En angerfuld ånd betyder for mig, at jeg tilegner mig en ærlig holdning, at jeg er bevidst om mine ufuldkommenheder, og at jeg har brug for Herrens hjælp for at kunne vende tilbage til min Fader i himlen.

Herren har lovet:

»Velsignede er alle de, som hungrer og tørster efter retfærdighed, for de skal fyldes med Helligånden.«³

Den største velsignelse, jeg har oplevet i Herrens hus, var, at jeg var i stand til at lægge grundvolden til en evig familie sammen med min elskede hustru. Takket være templets pagter og den beseglende myndighed, der udøves der, er vi blevet lovet, at vores ægteskab skal vare for tid og al evighed, hvis vi er trofaste mod vores pagter. Vi har fået det løfte, at vi sammen med vores kære kan leve for evigt i Jesu Kristi og vor himmelske Faders nærvær.

Opfyldelsen af dette løfte er ethvert offer værd.

Lad os være et folk, der kommer til templet så ofte som muligt for at blive helliggjort og rensat, for at modtage åbenbaring og kraft fra det høje, for at betjene vores forfædre og for gennem evangeliets pagter og Kristi nåde at modtage alle de velsignelser, vor himmelske Fader har i vente til os. ■

NOTER:

1. Russell M. Nelson i »Præsentation af Det Første Præsidentskab«, Worldwide Broadcast, Other Broadcasts, 16. jan. 2018, broadcasts.lds.org.
2. Se 3 Nefi 9:20.
3. 3 Nefi 12:6.

Stavskonference i Københavns Stav, 3.–4. november 2018

Finn Lykkegaard

Redaktør

En god begyndelse

Som sædvanlig indledtes konferencen med et lederskabsmøde, og med de nyligt annoncerede ændringer i mødeplan og undervisningsmaterialer var der nok at tage fat på.

Begyndelsen blev ikke ringere af, at stavspræsidentskabet endnu engang havde valgt at »invitere« såvel deltagerne i lederskabsmødet som til aftenmøde til spisning i pausen mellem de to møder. Fremragende ide.

Talerne fra søndagens møde

Så da bespisningen var færdig, var det med spænding vi imødeså aftenens program.

Glæde og styrke

De tre første talere var søster Lene Brandt, Amager Gren, præsident Olsson, templet, og bror Kristian Ravn, Allerød.

Efter at have delt oplevelser fra flere steder – bl.a. så forskellige om Kina og skolen – hvor hun havde

modtaget hjælp igen og igen fra Herren, opfordrede hun de tilstedeværende til at nedskrive de oplevelser, hvor Herren havde hjulpet, så de ikke går i »glemmebogen«.

Præsident Olsson talte om den velsignelse det er, som en af ca. 170 stave i verden at have et tempel. Templet løfter vores åndelige liv og bør sættes i centrum i tilværelsen. Han vidnede om værdien af tempelpagter og ordnancer som kraftgivere fra Herren.

Bror Ravn, der nyligt var blevet afløst fra sin mission sammen med sin hustru, bar vidnesbyrd om værdien af at vise omsorg for hinanden. Når vi gør vores del, viser Herren vejen. Vi skal række ud til de vildfarne får, lytte til Ånden og bede for hinanden.

Et budskab fra Bornholm

De næste på programmet var præsident og søster Hess, der tjener på Bornholm med præsident Hess som grenspræsident.

Søster Hess fortalte om deres noget specielle mission, som indledtes i Tyrkiet med en lille enhed i Izmir. Efter 8 måneder blev de på grund af (politiske) spændinger flyttet, men ikke før de havde følt, hvordan apostlene Paulus og Johannes er opmærksomme på, hvad der sker i Tyrkiet. Tyrkiet, der efter en udtalelse fra ældste Bednar, er kirkens nye »frontier-land«. Et af de mest værdifulde værktøjer i Tyrkiet er Mormons Bog. Fra Tyrkiet gik turen til Berlin inden de endte på Bornholm.

Ældste Hess fortalte om vigtigheden af at kende hvert eneste medlem i sin menighed. Vigtigt at undlade at sætte sig det »sædvanlige« sted, men i stedet bede Herren lede dig til en, der trænger til hjælp. Sæt dig der og sig noget venligt. Det vil styrke.

En advarselsrøst

Aftenens sidste taler var stavspræsident Erik Bernskov, der – efter at have kaldt to søstre, søster(missionær) Fife og søster Maja Borup, Gladsaxe

De 7 nye ældster, der blev opretholdt til konferencen

Første Menighed, til at bære deres vidnesbyrd – indledte med at tale om nogle af de lektier, han havde lært i sin kaldelse.

Han fortsatte med at advare os mod pornografi, som er et af satans stærkeste våben. Det skaber kriser og uværdighed. Vi har behov for at beskytte os. Vi skal passe på internettet og især de negative versioner af Kirkens historie.

Alt handler om at have et vidnesbyrd, for det er ikke mirakler, der gør at vi kan holde ud, men det stærke og faste vidnesbyrd. Dette er Herrens værk.

Og så blev det søndag

Som sædvanligt kunne forsamlingen atter glæde sig over en smuk minikoncert ved stavskoret suppleret med en række solister samt et um/uk-kor inden konferencens sidste møde begyndte.

Den første taler var 2. rådgiver i stavspræsidentskabet, præsident Steen Petersen, der fortalte om de hjælpemidler, Herren har givet os, så vi kan lære og udvikle os. Livet er fyldt med udfordringer, men vi kan søge hjælp hos Herren. Præsident Petersen vidnede om vor himmelske Faders kærlighed til os alle.

Præsident Petersen blev efterfulgt af søster Philippa Madsen fra Frederiksberg, der på en forfriskende måde fortalte om sin vej til Kirken. Hvordan hun efter lidt tøven lyttede til missionærerne og følte Ånden. Hun har fået en frisk og ny start – et nyt velsignet liv.

Vores nye missionspræsidentpar

Søster Joan Olsen fortalte om glæden og velsignelsen ved at tjene i Den Danske Mission. Hun udtrykte taknemmelighed for Kristus og bar vidnesbyrd om ham. Vores tro skal passes, for den hjælper os til at aflægge verden, følge Herren og opnå store velsignelser.

Præsident Olsen takkede for hjælpen til missionærerne, der er flittige, elsker Herren og medlemmerne og har brug for støtte.

Præsident Olsen fortalte om, hvordan mange på den anden side sløret venter på, at deres slægtninge på jorden skal lære evangeliet at kende og udføre de frelsende ordinancer for dem. Så alt peger mod templet – mod Kristus. Men det begynder alt sammen ude på gaden, ude foran templets beskyttende mure, der, hvor vi selv mødte evangeliet.

Missionen kan ikke tilbyde de samme omgivelser, som inde i templet, men – vidnede præsident Olsen – der er garanti for Helligåndens tilstedeværelse, hver gang vi tager med ud og underviser kommende tempelgængere; og dertil ovenikøbet en god nattesøvn, fyldt med taknemmelighed og glæde.

Taknemmelig og fred

Vi lyttede derefter til søster Inge Mølholt, nu fra Roskilde Menighed, der efter at have fortalt om sine udfordringer og prøvelser udtrykte sin taknemmelighed for Herrens hjælp gennem

mange salvelser og deraf følgende velsignelser. Bar sit vidnesbyrd om vigtigheden af ved prøvelser at overlade tingene til vor Himmelske Fader.

Hun blev efterfulgt af 1. rådgiver i stavspræsidentskabet, præsident Jesper Paulsen, der talte om fred i en tid og verden uden fred. Bar vidnesbyrd om, at Guds fred findes på trods af vore prøvelser. Selvom vi måtte opgive Gud, vil han stadig være der for os. Vi kan ikke meditere os til hans fred eller træne til den – den er en gave til os fra ham.

De afsluttende bemærkninger

Præsident Bernskov sluttede konferencen og begyndte med at citere præsident Russell M. Nelsons nylige ord fra Peru, hvor han havde fortalt om de mange ting, der var i vente og nødvendigheden af, at vi forbedrede os gennem god hvile nu (og vitaminpiller).

De organisatoriske ændringer, der kommer nu, er til for at styrke os og vores familie. Det »hul«, der kommer, skal fyldes med hjemlige åndelige ting og ikke bare en længere lur. Vi skal i gang med et bedre studium og ikke blot være kortere i kirken.

Præsident Bernskov bar vidnesbyrd om kirken, Joseph Smith og præsident Russell M. Nelson, vores profet. Opfordrede os til en øget indsats med hensyn til studium, faste og bøn.

En opløftende conference, der giver gode løfter for tiden, der kommer. ■

Templets nærhed – en velsignelse

Finn Lykkegaard
Redaktør

Hvordan var det, det var?

Jeg ved ikke, hvor mange blandt de levende, der kan huske, hvordan »tempelsituationen« for medlemmerne i Danmark var før 1956. Der er jo dog stadig nogle i live. Men da min far omkring 1953/54 forlod sin familie for at drage på mission, havde han ikke været i templet, for de nærmeste lå jo i Utah.

Så kom Schweiz og hurra. Der blev arrangeret tempelture og lykkelige var vi, for selv om det var en lang rejse, så var det en forbedring.

Øjnene lyste op, da templet i Stockholm blev annonceret. Så tæt. Flere årlige ture blev arrangeret og det blev lettere for søskende at holde fri og lige smutte til Sverige. En uge i Västerhaninge udelukkende med tempeltjeneste fra morgen til aften – hvor herligt.

Så kom den konference, hvor det blandt de annoncerede nye templer lød: »Copenhagen, Denmark«. Næsten ikke til at tro, men sandt. Og vores gamle bygning på Priorvej gennemgik en utrolig indvendig forandring suppleret med dåbsområdet under haven. Fantastisk – hvilken velsignelse at have et tempel i vores eget land. Med ca. 170 templer og over 30.000 menigheder, så har vi et her. Man fristes til at råbe halleluja.

Og vi bruger det

Alle ved vel godt, at noget, vi har »lige rundt om hjørnet«, kan være sværere »at få tid til« i hverdagen, end hvis vi skal planlægge en længere rejse. Sådan er det da også for os medlemmer i Slagelse Menighed, måske nok fordi vi trods alt har 1-1½ times rejse, der er lidt bekostelig. Men vi

glæder os, når det lykkes. Vores kvorumspræsidentskab, som jeg har det privilegium at være medlem af, har i nogen tid planlagt 4 årlige ture for menigheden inklusive en dåbs-session. Nogle gange med større held end andre gange.

Årets sidste tur

Vores sidste tur i 2018 var planlagt til lørdag den 1. december, og tilmeldingerne så meget fine ud. Så drog vi til templet med en forventning om 5-6 dåbskandidater, deriblandt en nydøbt

Den lille gruppe foran krybben

FINN LYKKEGAARD, REDAKTØR

og en, der endnu ikke havde været i templet.

Men – ak. Som det af og til går, måtte en del melde fra på grund af såvel pludselig opstået sygdom som arbejde. Så da vi skulle til at gøre klar til dåben, kunne vi tælle 2 kandidater. Og så skete det alligevel. Vore 4 missionærer, der deltog, fordi den ene stedfortræder var blevet døbt blot en uge forinden, ville alle også gerne døbes. Og nogle af de yngre brødre, der var kommet for at tjene, ville også. Så inden vi så os om, stod vi med hele 9 stedfortrædere. Sikke en fest. I løbet af ca. 1½ time blev porten åbnet for mellem 200 og 250 af vore søskende på den anden side. Og deres tilstedeværelse følte også, så der var en skøn velsignet ånd imellem os.

Løfter for fremtiden

Da vi gik fra templet, besøgte nogle af os den nyligt opsatte julekrybbe foran templet. En stille stund med tanke på det under, der fandt sted for ca. 2000 år siden og på grund af hvilket, vi kan se fremtiden i møde med tryghed.

Vi afsluttede turen med en julemiddag i primarylokalet på Nitvej, som man så venligt lod os bruge.

Jeg vil ikke gå i detaljer med menu andet end at det var typisk dansk julemad uden mandelgave. Men gaven havde vi nydt i templet.

Uden at tidsfæste fremtidige ture var der enighed om, at dette – templet – er et sted, vi skal besøge igen, og at der ikke skal gå for lang tid.

En tid, der var godt givet ud. ■

En speciel beretning

Bror Jens Kristoffersen, Horsens Menighed

Tidligere CES-kordinator i Danmark

En tilskyndelse følges

Min chef i Salt Lake City gennem næsten alle de år, jeg arbejdede for kirken, hed Stanley Peterson. Engang, da alle koordinatorene fra de nordiske lande var samlet til et møde i Stockholm, kom han til stede. Vi var ikke helt klare over, hvorfor vi var samlet, og Stanley vidste det heller ikke – bare, at han skulle mødes med os.

Han fortalte os om en oplevelse, han omtrent et år tidligere havde haft med sin familie.

En oplevelse som barn

Stanley har to ældre brødre, og som børn havde alle tre fået en velsignelse af deres far. Han havde også fortalt dem, at han i sin patriarkalske velsignelse havde fået at vide, at han ville

få lov at komme til Sverige på mission og forkynde evangeliet for sin slægt, og at mange ville modtage pagterne. Alle drenge ønskede også at komme på mission i Sverige og havde smukke visioner derom.

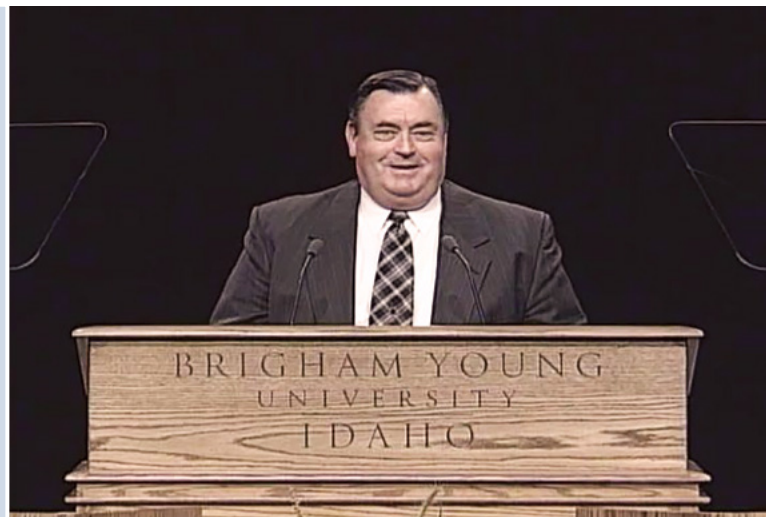
Men en dag, da Stanley kom hjem fra skole, kørte en ambulance bort fra huset. Det var hans far, der senere samme dag gik bort.

Det var uforståeligt for Stanley og brødrene, da deres far jo skulle til Sverige på mission.

Som tiden gik

Familien havde aldrig været rig, men evangeliet var stærkt i familien. Snart kom tiden, hvor den ældste af drengene gerne ville på mission, så Stanley og den anden bror tog ekstra

*Bror
Stanley
Peterson*

ARKIVBILLEDE

jobs, så der var råd til det. Aftalen var så, at når han kom hjem, skulle de gøre det samme for hinanden, så alle tre kunne komme af sted. Men ak, da den første kom hjem fra mission, giftede han sig, og Stanley måtte alene betale for den næste brors mission. Stanley glædede sig meget til sin mission, men da den anden bror kom hjem, giftede han sig også. Der var nu ingen til at betale for Stanleys mission, så alt han kunne gøre, var at tjene nok til at fuldende sin uddannelse. Pengene, der gennem årene blev brugt til de to missioner og Stanleys uddannelse, blev tjent ved det eneste arbejde, Stanley kunne få, nemlig vask af offentlige toiletter.

Familien samles

Årene gik, Stanley og brødrene fik alle børn og den samlede familie voksede hele tiden. En dag satte brødrene sig sammen og aftalte, at de ville holde en familiesammenkomst, hvor alle med onkler, tanter, mostre, fætre og kusiner osv. var med. Et stort telt blev lejet og sat op på en åben plæne et sted i Provo. Der var enighed om, at Stanley skulle lede mødet, for gennem sit virke for Kirken var han jo vant til at lede.

Et besøg

Stanley begyndte med at byde alle velkomne, hvorefter man åbnede med sang og bøn. Han stod derefter for enden af det lange bord, der var opstillet og talte, da pludselig flere og flere begyndte at se mærkelige ud og

blive blege i ansigterne. De kiggede ikke længere på ham, men ved siden af ham, som om det var der, han stod. Til sidste holdt han inde og så selv til siden, hvor de øvrige så. Alle var helt stille.

Stanley så nu en mand i hvide klæder, der stod ved siden af ham, og genkendte ham som sin far. Han bød ham velkommen til familiesammenkomsten og overgav tiden til ham.

Først sagde faderen, at han var glad for at se, at alle var samlet og udtrykte sin glæde over at være sammen med dem. Men så løftede han stemmen og sagde: »Nu har jeg undervist hele vor familie i Sverige, og de venter alle på at få deres dåb og andre ordiancer udført, men ingen af jer har gjort noget for at give dem disse velsignelser. Vil I så se at komme i gang med at gøre det arbejde, I bør gøre: Tag til templet og udfør arbejdet for familien. De venter på jer!«

Alle tilstedeværende lovede at sørge for, at arbejdet blev gjort så hurtigt som muligt.

Faderen sluttede med at bære sit vidnesbyrd for dem og bød dem så »Farvel«.

Virkningen

Kort tid før Stanley mødtes med os i Stockholm havde familien udført arbejde i templet for flere tusinde af slægten, så mon ikke faderen var glad for, hvad der var sket.

Hvad ville vores slægt sige til os, hvis de fik muligheden. ■

Medlem af Kirken på arbejdspladsen

Jeanett Vestbø, Fredericia Menighed

Interviewet af Marlene Olsen, ass. redaktør

Hvor arbejder du?

Jeg arbejder hjemme som privat dagplejemor. Jeg er uddannet klinikassistent, men da mit ældste barn var lille, valgte jeg at blive dagplejemor, da jeg gerne ville være hjemme ved mine børn. På den måde kunne jeg kombinere det med at tjene penge.

Hvad siger dine kolleger til at du er medlem af Kirken?

Mine kollegaer siger ikke så meget. Mange af dem er troende, indre mission, folkekirkegængere m.v. Selv om vi ikke har samme tro, så har vi alligevel noget til fælles. Det at vi er kristne gør, at vi ser ens på mange ting.

Opstår der nogle gange dilemmaer på grund af din tro?

Nej, men nogle enkelte gange har jeg passet et af mine dagplejebørn i weekenden. Så har jeg fortalt forældrene, at barnet kommer med i kirke om søndagen. Det har de to ting meget adskilt, da det er en forretning, jeg har. Jeg har efterhånden en del kollegaer, der er medlemmer af Kirken.

Søster Vestbø

Får du nogle gange lejlighed til at fortælle om Kirken?

Jeg har engang inviteret 3 kollegaer med til »Meet the Mormons«, der kom 1. Hun har tidligere spurgt mig om min religion. Hun var positiv, men det var bare det. Hun er ikke kommet med siden, men hun spørger stadig indimellem om

Kirken. Hun er selv troende og kommer i sin egen kirke.

Til julekoncerten sidste år inviterede jeg min kollega med, og hun kom sammen med sine døtre. Hun kunne godt lide det. Jeg tror, at hvis jeg spørger hende igen til næste julekoncert, at hun siger ja. Hun kommer engang imellem i folkekirken til spaghettigudstjeneste. ■

KONTAKT OS

Skriv til lokalsiderne

Artikler til lokalsiderne »Rundt om Danmark« er altid velkomne.

Skriv venligst tydelig afsender, samt hvilket af lokalsidernes områder du skriver til.

Nyhedsartikler bør indsendes senest 2 uger efter hændelsen, da der går ca. 3 mdr., før artiklen trykkes. Indsend venligst mellem ca. 75-760 ord.

Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere og afkorte artiklerne. Offentliggørelsen af tekster og fotografier afhænger af deres relevans, kvalitet og den tilgængelige plads.

Redaktør Finn Lykkegaard
E-mail: LiahonaDK@gmail.com ■